

8.
 Ser man svarar: „Dit er bjergets
 vildts vilde hjul ide mer.
 skreibens bændel, løgnens flid og
 brennemel,

"Gærm an! lat förmisians röst ej tala :
 Gümilen ser ej fall ditt ne och val.
 Känslan af din ofstuld må betala
 Öfverets brott emot din rena själ.
 Seligad bliv af sättesten bwar följa.
 Genom Dig — bwar lant af nödens boka
 War min hand så gerna vid din hand;
 Gifs det något offer för ett blerta,
 Com sin högsta stölb, sin högsta smärta
 Endast anar i sin lägas brand?

Dina Slott och torn.
 Nowitz blås i ditt horn — — —
 Böljor slår, — — —
 Båten går, — — —
 Bland Jakter och Skuter Spanjesfararna slår
 Segelstinn — — —
 Går snart in
 I Cadix och Dublin — —
 Kalle, vill du ha nötter? — Så inte så nära
 Björnarna. = Stilla! Nympfen sjunger och Besiren
 följer hennes slämma.

Rot skarna höjs,
 Och ögat ömt förnöjs.
 I en åldrigt dal
 Syns en Arsenal. — — —
 På en mur — — —
 Syns en Tur — — —
 Red Sluggar Flagger, Nordgälar och Tur:
 Från dess wall — — —
 Dån och knall — — —
 Från bergen återfall — — —

Bågerna glänsa och glittra, de swallande il-
ningarna förnöja. — Kostar det på, Rowitz? Su-
tår! — Men se wid stranden snedt öfvert. Se hwad
blågula och gröna bilder som timra i fluggan af den
upp- och nedvända mörkbruna kölén. Hamrarne
knada så lätt. Värker du åt höger en Grefsk
Templebyggnad på en höjd? och nedansför i wattu-
brynet, — se hwad för en flög af gungande masker
med fladdrande wimplar. — Solen baddar, Klockor-
na ringa, Trummorna duadra, Fjörnorna slähta, Vi-
karna glimma, Klockspelaren drillar och klämtar. —
Korken ur buteljen. — Rowitz kastar hatten och
petulen i böljorna, och dricker hela werldens skål —
Klang i hornen! Drilla på årorna. Sjung Susanna.

Hilma! följ mig utom fångselmuren:
Staden är förhatlig för min syn. . .
Låt mig se den döende naturen,
Låt mig se om klar är aftonstyn!"
Arm i arm de wandra utom Tullen;
Löfvet sönt ur lunden öfver kullen,
Månan gömde sig i molnets bådd.
Dyfnaden på bergen endast stordes,
Af en talltrast, som i fjerran hördes,
Och af wägens dån mot flodens brådd.

5.
Hög war klippan. Hilma, lil en engel
Som från jorden wändt sitt hopp sin fröjd,
Satt der, bröt en wispnad blomsterstängel,
Lag förlåten emot Ljusets höjd.
Låren perlade på hwita kinden,
Dröjd af smärtans suck. Hemt af stonwinden
Susade i stogens dunkla hwalf.
Herrman, wälnadslil wid hennes sida